

KOMUNIKAT PRASOWY nr 182/23

Luksemburg, 30 listopada 2023 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 i C-328/21 | Ministero dell'Interno (Wspólna ulotka – odesłanie pośrednie)

Procedury azylowe: obowiązki udostępnienia wspólnej ulotki informacyjnej i przeprowadzenia indywidualnej rozmowy ciężą na wszystkich państwach członkowskich; ryzyko odesłania pośredniego nie jest co do zasady badane przez drugie państwo, w którym złożono wniosek

Informacji o procedurze azylowej należy udzielić wnioskodawcy także w związku z drugim wnioskiem o udzielenie azylu. Sądy drugiego państwa członkowskiego, przed którymi zakwestionowano przekazanie do państwa pierwszego wniosku, co do zasady nie mogą badać ryzyka odesłania do państwa pochodzenia wnioskodawcy

Kilka osób pochodzących m.in. z Afganistanu, Iraku i Pakistanu złożyło wnioski o udzielenie azylu we Włoszech. Wcześniej złożyły one podobne wnioski w innych państwach członkowskich (w Słowenii, Szwecji, Niemczech i Finlandii). Po wyrażeniu przez te państwa członkowskie, zgodnie z rozporządzeniem Dublin III¹, zgody na wtórne przejęcie tych wnioskodawców, Włochy wydały decyzje o ich przekazaniu. Co do zasady bowiem, to pierwsze państwo członkowskie, w którym złożono wniosek, powinno zbadać, czy należy udzielić ochrony międzynarodowej.

Wnioskodawcy sprzeciwili się przekazaniu. Sądy włoskie rozpatrujące te sprawy zastanawiają się, czy wnioskodawca, który złożył drugi wniosek o udzielenie azylu, powinien – tak jak w kontekście pierwszego wniosku – otrzymać „wspólną ulotkę” (tj. jednolitą w całej Unii) informacyjną na temat procedury oraz swoich praw i obowiązków, a także odbyć indywidualną rozmowę. Zastanawiają się także nad możliwością uwzględnienia, podczas badania decyzji o przekazaniu, ryzyka związanego z odesłaniem wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia. Sądy te zwróciły się zatem o wyjaśnienia do Trybunału².

Trybunał orzekł, że obowiązki wręczenia wspólnej ulotki oraz przeprowadzenia indywidualnej rozmowy mają zastosowanie zarówno w kontekście pierwszego, jak i kolejnego wniosku o udzielenie azylu. W ten sposób umożliwia się wnioskodawcy przekazanie organom drugiego państwa członkowskiego ewentualnych informacji mogących zapobiec jego przekazaniu i wykazanie, że to drugie państwo członkowskie staje się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu. Niedopełnienie tych obowiązków może, pod pewnymi warunkami, uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji o przekazaniu.

Natomiast **sąd drugiego państwa członkowskiego nie może badać, czy po przekazaniu do pierwszego państwa członkowskiego wnioskodawca może być narażony na ryzyko odesłania do państwa pochodzenia. Inaczej może być jedynie w przypadku stwierdzenia przez ten sąd istnienia w pierwszym państwie członkowskim wad systemowych w procedurze azylowej i warunkach przyjmowania wnioskodawców.** Różnice zdań między państwami członkowskimi co do interpretacji warunków udzielenia ochrony międzynarodowej nie wykazują istnienia wad systemowych. Każde państwo członkowskie ma obowiązek uznania, że - z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności - pozostałe państwa członkowskie przestrzegają prawa Unii, a zwłaszcza uznanych w tym prawie praw

podstawowych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 604/2013](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

² Zarówno w odniesieniu do rozporządzenia Dublin III – zob. przypis 1 – jak i [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 603/2013](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania [rozporządzenia Dublin III] oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, jak i w odniesieniu do Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.